

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **Ing. G. D.**, bývajúcej v K., prechodne v K., proti odporcovi **Mgr. J. D.**, bývajúcemu v K., **o zrušenie práva spoločného nájmu bytu**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20 C 272/2003, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. apríla 2009 sp. zn. 1 NcC 22/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o opravnom prostriedku odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. apríla 2009 sp. zn. 1 NcC 22/2009 **z a s t a v u j e.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach uznesením z 30. apríla 2009 sp. zn. 1 NcC 22/2009 rozhodol o nevyklúčení aj vylúčení jednotlivých sudcov Okresného súdu Košice II z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 20C 272/2003 a to spôsobom uvedeným vo výrokovej časti uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal opravný prostriedok odporca, ktorý vytýkal Krajskému súdu v Košiciach, že výrokom o nevyklúčení všetkých sudcov Okresného súdu Košice II z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 20C 272/2003 bol poškodený na svojich právach. Uviedol, že s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sa nestotožňuje z toho dôvodu, že v kolégiu sudcov Krajského súdu v Košiciach sú bývalí sudcovia Okresného súdu Košice II, ktorí ho v minulosti poškodili na jeho právach. Od Najvyššieho súdu Slovenskej republiky požadoval zmenu napadnutého uznesenia a vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Košice II z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci pre nedôveru k týmto sudcom, vážnu pochybnosť o ich nestrannosti a nepredpojatosti a z princípu nadržovania druhej strane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie o opravnom prostriedku odporcu, skúmal najskôr, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Dospel pritom k záveru, že vo veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť a preto treba konanie o dovolaní odporcu zastaviť.

Z ustanovenia § 16 ods. 1 tretia veta O.s.p. vyplýva, že o tom, či je sudca vylúčený, rozhodne nadriadený súd v senáte.

V danom prípade dovolanie smeruje proti uzneseniu, ktorým Krajský súd v Košiciach ako *súd nadriadený* Okresnému súdu Košice II (nie ako odvolací súd) rozhodol o návrhu odporcu na vylúčenie sudkyne Okresného súdu Košice II JUDr. V. K. konajúcej vo veci sp. zn. 20C 272/2003 a aj ostatných sudcov tohto okresného súdu z prejednávania a rozhodovania uvedenej veci.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 10a ods. 1 O.s.p. o dovolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako odvolacích súdov rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

V ostatne citovanom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je upravená funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak, že tento súd je príslušný rozhodovať o dovolaniach vtedy, ak je dovolaním napádané *rozhodnutie krajského súdu vydané v odvolacom konaní*. Zhodne s tým je podľa § 236 ods. 1 O.s.p. spôsobilým predmetom dovolania len právoplatné rozhodnutie *odvolacieho* súdu, teda rozhodnutie vydané v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa.

Rozhodovanie krajského súdu o námietke zaujatosti podľa § 16 ods. 1 O.s.p. nemožno považovať (zamieňať) za rozhodnutie odvolacieho súdu. Krajský súd v konaní o námietke zaujatosti rozhoduje ako súd nadriadený príslušnému okresnému súdu. Keď rozhoduje o tom, či sudca okresného súdu je alebo nie je vylúčený, koná tak nie na základe odvolania, ale na základe zákonom predpokladaného postupu: sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O.s.p.), alebo na základe

návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 O.s.p.). Rozhodovanie krajského súdu ako súdu nadriadeného sa deje v zmysle organizačných vzťahov vo vnútri sústavy súdov, teda nie v rámci inštančných vzťahov; na tieto zásadné rozdiely napokon veľmi jasne upozornil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo 14. januára 2004 sp. zn. III. ÚS 164/03.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví (§ 104 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Z doposiaľ uvedeného je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je funkčne príslušný na rozhodovanie o dovolaní, ktorým bolo napadnuté predmetné uznesenie krajského súdu ako *nadriadeného súdu*, lebo sa tu nejedná o rozhodnutie, ktoré by bolo vydané v odvolacom konaní. *Rozhodnutie nadriadeného súdu vydané v konaní o vylúčení sudcu, resp. sudcov* (§ 16 ods. 1 O.s.p.) je síce rozhodnutie konečné, ale *je vynesené mimo rámca inštančného postupu*; v takomto prípade krajský súd nekonal ani ako súd prvého stupňa a ani ako súd odvolací. Proti takému rozhodnutiu *zákon nepripúšťa žiadny opravný prostriedok* (teda ani dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok účastníka; vyslovený záver o chýbajúcej funkčnej príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky platí preto i v prípade, že podanie – opravný prostriedok by sa neposúdil ako dovolanie, ale ako odvolanie). Ďalším záverom, ktorý z takéhoto stavu vyplýva, je, že nejestvuje žiadny funkčne príslušný súd, ktorý by mohol o takomto opravnom prostriedku rozhodnúť. Tieto závery sú v úplnej zhode s konštantnou judikatúrou zaujatou k danej otázke (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 20/97, publikované v časopise *Zo súdnej praxe* v čísle vydania /zväzku/ 4 ročník 1998 na strane 81, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo176/2009 z 13. novembra 2009 a sp. zn. 1 Cdo 63/2010 z 28. mája 2010).

So zreteľom na to, že dovolanie odporcu smeruje proti takému uzneseniu krajského súdu, kde nie je daná funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (a ani žiadneho iného súdu) o ňom rozhodovať, nezostalo iné riešenie, než aby pre uvedený neodstrániteľný nedostatok podmienky konania bolo konanie o tomto opravnom prostriedku v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 243c O.s.p. zastavené. Rešpektovanie citovanej platnej procesnoprávnej

úpravy je postupom, ktorý je založený na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, t.j. že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. októbra 2010 č. k. IV. ÚS 389/2010-14).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 14. marca 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta